

Bemærkninger til lovforslaget

Lovforslaget er en genfremsættelse af et lovfor- slag fremsat i folketingsåret 1983-84 (1. samling) (se således Folketingstidende 1983-84 (1. samling), forhandlingerne sp. 1685 og 2513 samt tillæg A sp. 1227) og senere genfremsat i folketingsåret 1984-85 (se endvidere Folketingstidende 1984-85, for- handlingerne sp. 273 og 700 ff. samt tillæg A sp. 505).

Lovforslaget er endvidere en delvis genfremsæt- telse af et i folketingsåret 1982-83 fremsat lovfor- slag, se Folketingstidende 1982-83, forhandlingerne sp. 5668, 7642, 10119 og 10361 samt tillæg A sp. 3027 og tillæg B sp. 1265.

Der henvises til bemærkningerne til dette for- slag, idet disse bemærkninger fortsat er gældende.

Siden et flertal i folketingsåret afviste lovforslaget, er der kommet yderligere dokumentation for ka- rensdagens urimelige virkninger. Som eksempel herpå kan nævnes, at en lønmodtager med flere arbejdsforhold har 1 karensdag i hvert arbejdsfor- hold. Denne fortolkning lægges til grund, uanset at dagpengeudvalget intet har haft at indvende imod, at det overvejes at lade det offentlige betale løn- modtagerens dagpenge for karensdagen i det »ef- terfølgende« ansættelsesforhold.

Lønmodtagere, der arbejder på weekenddrift eller har deltidsbeskæftigelse i under 5 af ugens arbejdsdage, rammes ligeledes urimeligt af karen-

dagsbestemmelserne.

Tilbagefaldsreglen er ingen beskyttelse for løn- modtagere, hvor man skal til kontrol, forundersø- gelse eller ambulatoriebehandling uden for tilbage- faldsperioden på 12 dage, uagtet undersøgelserne eller behandlingerne henføres til den pågældende sygdom.

En række arbejdsgiveres krav om indgåelse af § 12-aftaler giver ligeledes anledning til åbenbart urimelige forhold.

Karensdagslovens sociale skævheder dokumen- teres i samtlige undersøgelser vedrørende admini- stration af karensdagsordningen, således at arbej- dere i højere grad end funktionærer betaler for 1. sygedag og de overordnede i erhvervslivet i det store og hele ikke er ramt af karensdagsbestemmel- serne.

Indførelse af en karensdag var med i regerin- gens såkaldte økonomiske sanering, men det har vist sig, at de forventede besparelser ikke står mål med de faktiske forhold, og en ophævelse af ka- rensdagsbestemmelsen vil isoleret set ikke være en uoverkommelig økonomisk opgave.

Forslagsstillerne er villige til at forhandle om de økonomiske konsekvenser. Af hensyn til de økono- miske konsekvenser har forslagsstillerne i øvrigt valgt at lade de 13 uger, den såkaldte arbejdsgiver- periode, forblive uændret.